

loven bort. Det er en Udtalelse, som glæder mig, og jeg takker det ærede Medlem, som var Ordfører for Venstre, derfor. Jeg tror heller ikke, at hans Indvendinger mod Lovforslaget er saa store, at vi ikke i et kommende Udvalg ret hurtigt maatte kunne naa til Enighed om hele denne Sag. Det ærede Medlem var bange for, at man i for høj Grad berøvede Forældrene eller dem, som er satte i Forældres Sted, Myndigheden over Børnene og de unge Mennesker i de Aldre, som Lovforslaget omhandler. Jeg indser ikke denne Kritiks Berettigelse. Her er slet ikke Tale om at berøve Forældre eller Værger nogen som helst Myndighed, men om at fastsætte Bestemmelser, som beskytter de unge Mennesker mod Misbrug, Mishandling og Udbytning, kort sagt, mod uforsvarlig Behandling, og det kan dog ikke paa nogen som helst Maade blive en Foranstaltning, som Forældre eller Værger kan være kedede af og føle som et Indgreb i deres Forældremyndighed eller Forældreret. Deri kan jeg altsaa ikke være enig med det ærede Medlem.

Det ærede Medlem kritiserede Bestemmelsen om de 6 Timers Arbejdstid for Børn under 14 Aar. Jeg har ikke tænkt mig, at denne Bestemmelse skulde opfattes saaledes, at man skulde have en statskontrolleret, lovbestemt Arbejdstid for dem, omfattende visse Timer af Døgnet. Det er vel en Umulighed. Om en saadan lille Fyr vil række en Haand med, naar en Kø skal trækkes i Stalden eller en Hest til Drikkebrug, antager jeg ikke, det har været nogens Tanke at hindre dette, heller ikke Tyendeorganisationernes, som har forelagt os Udkastet til et Lovforslag, som i det væsentlige falder sammen med det foreliggende. Men det, man har villet hindre — og det indrømmede det ærede Medlem jo ogsaa selv —, var uforsvarlig Benyttelse af saadanne unge Menneskers Arbejde. Her vil jeg sige til dem, som har talt om Bestemmelsen i § 9 om at lade et kommunalt Udvalg udøve Tilsyn med Lovens Overholdelse, at det forekommer mig netop, at da denne Sag nu en Gang umuligt i Lovparagraffer kan løses saaledes, at man kan sige: Dette skal foregaa, som skrevet staar, til Punkt og Prikke, er det særdeles heldigt i hver Kommune at have ansvarsbevidste Mænd og Kvinder, som staar ved det unge Tyendes Side og til enhver Tid kan træde i Skranken for dem, naar der begaaes Uret imod dem.

Det ærede Medlem fra Give (N. C.

Jensen) gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han sagde, at nu skulde enhver have et selvstændigt Soveværelse. Det siger Lovforslaget ikke et Ord om. Det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) er bange for, at Sovekammeret skal blive for lille; det ærede Medlem fra Give mener, at det bliver alt for stort, alt for luksuøst. Der staar udtrykkelig, at der som Logis for de paagældende skal anvises et velindrettet, lyst og luftigt Værelse, der skal være mindst 16 m³ for en enkelt Person, men selvfølgelig er der ikke det fjerneste til Hinder for, at der kan bo flere Personer i samme Værelse, der saa blot skal være saa meget større. Det ærede Medlem udtalte, at han ventede at naa et Resultat af en Forhandling bl. a. med mig, fordi jeg dog hørte til dem, der havde lidt Kendskab til de faktiske Forhold. Ja, jeg har i 4 Somre prøvet den Lod, som det ærede Medlem talte om, nemlig Hyrdedrengens, og jeg erindringsmeget bestemt, hvor ubehageligt det var for mig, at jeg i sin Tid maatte dele Seng med en fra først af mig ganske ubekendt Karl. Det glæder mig, at ingen vover at træde frem og sige, at man skal bevare dette ganske urimelige, uhygiejniske Forhold, som tidligere har bestaaet. Der var en Tid, da det var uforsvarlig Tale at kritisere dette, at flere Tjenestefolk skulde nøjes med een Seng. Det var et Overfald paa Bondestanden, en skamløs Kritik af deres Forhold, men saa vidt er vi dog kommet nu, at ingen finder paa at rette Bebrejdelser imod nogen, fordi han hævder, at enhver tjenende skal have sin egen Seng.

Det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) mente, at der var en Bestemmelse i § 6 — han nævnte den ikke —, som skulde omredigeres. Det er meget rigtigt. Jeg gjorde for Resten opmærksom paa det allerede i min første Tale. Der staar: „Værelset skal være udstyret med en god Seng for hver Person eller Sovesofa“. Det er ganske givet, at der skal staa: „en god Seng eller Sovesofa for hver Person“. Den Fejl volder sikkert ingen Vanskelighed under det fremtidige Udvalgsarbejde, det er selvfølgelig kun en Korrekturf fejl.

Med Hensyn til Værelsets Opvarmning er der ogsaa gjort nogle Indvendinger. Det er dog klart, at ingen vil staa stejlt paa, at naar Værelset ikke benyttes, fordi Arbejderen i sin Fritid er borte fra sin Tjeneste, maaske hjemme at besøge sine Forældre, saa skal Loven overhol-